

Серед Казкового Лісу здіймалася висока Склеяста Гора, і на захмарній вершині тієї Гори у розкішному Мрамурівому Палаці жила родина гологолівих і голошійх грифів-кóндорів, найбільших і найсильніших птахів світу. Родина невелика, всього троє: Грифóн Грифóнович Кóндор, його дружина Грифóнія Грифóнівна та синок Гріфа.

Грифóн Грифóнович був Президентом Пташиної Республіки. Хоча ніхто його, чесно кажучи, на цю посаду не обирав. Та коли проголосили Республіку, не було аніякісінького сумніву, хто буде Президентом. Адже всім відомо, що Президентом завжди обирають найрозумнішого і найдостойнішого. А такими, як правило, вважають себе найсильніші. І сорóка Скрекекулія без усяких виборів облетіла всю Пташину Республіку і всім сповістіла, хто віднині Президент. До речі, Грифóн Грифóнович і справді був добрячий, нікому зла не чинив. Отож родина Кóндорів жила у любові й пошані. Хоча ці любов і пошана були, так би мовити, на відстані. У Мар-

муровий Палац ніхто ніколи не залітав, — мовляв, занадто високо. Крім сороки Скрекекулії, яка по суботах приносила на хвості новіни.

Грифона Грифоновича та Грифонію Грифонівну таке життя цілковито влаштовувало. Все одно вони майже весь час проводили в небі, ширяючи у високості. А от Грифу це не влаштовувало аж ніяк. Грифа без товариства нудився страшенно.

І от одного разу сорока Скрекекулія принесла на хвості приголómшливу новину — у Казковому Лісі на Великій Галявині відкрилася спеціалізована лісова школа з ведмежою мовою викладання. Там вчилася лісова дітлашня — зайчик Кóся Вуха́нь, їжачок Колько́ Колю́чка, вовчєня Вовчик Вовченко, лисєня Рудик Лисовенко, рисєня Раїска Мняу, козєня Зіна Бебешко та інші симпатичні звірятка. І викладачі були прекрасні: Пантера Ягуарівна, Бегемот Гіпопотамович, Мамонт Африканович, Макак Макакович та інші кваліфіковані педаго́ги.

Почувши про це, Гріфа вітрищився на тата й маму і рішуче сказав: «Хочу до фко́ли!» (Гріфа шепелявив, але далі, щоб вам легше було читати, ми цю його особливість підкреслювати не будемо.)

— Тю! — скривів дзьоба Грифóн Грифóнович. — Нащо тобі та школа? Та ще й з ведмежою мовою викладання! Де ти балакатимеш тією мовою?.. Щось я не бачив летючих ведмедів!

— Хочу до школи! — вперто повторив Гріфа.

— Не вигадуй, синку! Не вигадуй! — лагідно сказала мама.

— Хочу до школи! — втретє повторив Гріфа. І, беркіцьнувшись на підлогу, задрігав ногами й заверещав так, як уміють верещати лише пещені діти відповідальних батьків.

